

КРАЛСТВО
НА
ПЛЪТ
И
ОГЪН

ДЖЕНИФЪР Л.
АРМЕНТРАУТ

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

Анишър
ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *A Kingdom of Flesh and Fire*

Copyright 2020 Jennifer L. Armentrout

All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева

© Егмонт България, 2021

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Таня Симеонова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2021

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2640-1

На теб, читателю!

ГЛАВА 1

— **О**тиваме си у дома, за да се оженим, принцесо.
Да се оженим?

Аз и *той*?

Внезапно си спомних за всичките ми момичешки фантазии от времето, преди да разбера коя съм и какво се очаква от мен – блянове, породени от любовта между родителите ми.

Но тези наивни мечти никога не включваха бутафорно предложение за брак. И то сервирано на маса, пълна с непознати, половината от които искаха да ме убият. В детинските си мечти определено не съм се виждала във фалшив брак с най-злия – и вероятно умопомрачен – мъж в кралството, който отгоре на всичко ме държеше в плен.

Може би страдах от някакво мозъчно заболяване. Или имах халюцинации, породени от стрес. Все пак напоследък се сблъсках с толкова много смърт. И предателството му. Пък и току-що научавах, че съм потомка на Атлантия, кралство, което от малка ми описвах като източника на всички злини и трагедии по земите ни. Причинени от стрес халюцинации ми се струваше много по-правдоподобно обяснение на ситуацията, отколкото да я приема за истина.

Можех единствено да се взирам в голямата ръка, покрила моята. Кожата му беше малко по-тъмна, сякаш имаше слънчев загар. Дланите му бяха задебелили от годините, в които бе размахвал меч със смъртоносна, елегантна прецизност.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

Той вдигна ръката ми към неприлично съвършените си, плътни устни. Коприненомеки, а в същото време неумолимо твърди. Устни, тъкали красиви думи във въздуха, шепнали горещи, порочни обещания до голата ми кожа. Устни, отдавали почит на множеството белези по тялото и лицето ми.

Устни, изричали пропити с кръв лъжи.

Сега тази уста се притискаше към ръката ми в жест, от който щях да се трогна до сълзи преди броени дни или седмици. Когато ми бяха забранени простички неща като държане за ръце и невинни целувки. Както и това да ме желае някой и аз самата да изпитвам страст по него. Отдавна се бях примирила, че няма да изживея тези емоции.

Докато не срещнах *него*.

Вдигнах поглед от сключените ни ръце, от устата, която вече се извиваше в едностранна усмивка, образувайки трапчинка в дясната му буза, и от бавно открехващите се устни, които разкриваха острият връхчета на смъртоносните му кучешки зъби.

Косата му стигаше до тила и се разливаше по челото му. Гъстите кичури бяха толкова черни, че сияеха в синкаво на слънчевата светлина. С високите си, изразени скули, прав нос и горда, изсечена челюст ми напомняше на огромната, грациозна пещерна котка, която видях в двореца на кралица Илеана като дете. Притежаваше красотата на див, опасен хищник. Сърцето ми прескочи, когато очите ми срещнаха неговите – две сфери от приказен, студен кехлибар.

Знаех, че гледам Хоук...

В гърдите ми сякаш се изля ледена вода. Той не се казваше така. Дори не знаех дали Хоук Флин е измислено име, или бе принадлежало на някого, когото вероятно бе убил, за да си присвои самоличността му. Боях се, че е второто. Защото Хоук уж беше дошъл от Карсодония, столицата на кралство Солис, с бляскави препоръки. Но все пак командирът на стражите в Масадония се беше оказал поддръжник на атлантийците, Покварен, така че нищо чудно и това да беше лъжа.

При всички случаи стражът, закле се да ме брани с меч

и живота си, не съществуваше. Нито пък мъжът, виждал истинската ми същност, а не ролята ми. Девицата. Избраницата. Хоук Флин беше просто измислица, също като момичешките ми мечти.

Реалността беше мъжът, хванал ръката ми сега: принц Кастийл Да'Ниър. Негово Височество. Тъмния.

Усмивката му се разшири над ръцете ни. Трапчинката в дясната му буза стана още по-дълбока. Тази в лявата рядко се появяваше. Само с искрените му усмивки.

– Попи – каза той и всеки мускул в тялото ми се скова. Незнайно дали заради галеното име, или заради дълбокия, мелодичен тон на гласа му. – Май за пръв път оставаш без думи толкова време.

Закачливият блясък в очите му ме изтръгна от смаяното мълчание. Издърпах ръката си от неговата, ненавиждайки мисълта, че ако беше поискал да ме спре, щеше да го направи с лекота.

– Оженим? – намерих глас колкото за една дума.

В очите му проблесна предизвикателство.

– Точно така. Да се оженим. Знаеш какво означава, нали?

Ръката ми се сви в юмрук върху дървената маса.

– Защо да не знам какво означава?

– Ами – подхвана небрежно той, вдигайки бокала си, – повтори думата, сякаш те обърква. Пък и съзнавам, че като Девица си водила... затворен живот.

Тилът ми пламна под разпуснатата ми коса, навярно също толкова червен колкото нея, когато я огрееше слънцето.

– Това че съм Девица и вода затворен живот, не означава, че съм глупава – озъбих му се, усещайки затишието, което се беше спуснало около масата и в цялата банкетна зала, пълна с Покварени и атлантийци, всеки от които готов да убива и да умре за мъжа, в когото се вирах с неприкрита враждебност.

– Не. – Кастийл ме обходи с поглед и отпи от чашата си. – Не означава.

– Но наистина съм объркана.

Усетих нещо остро до юмрука си. Погледнах надолу и видях

нещо, което не бях забелязала покрай шока и смущението си. Нож. С дървена дръжка и масивно назъбено острие за разрязване на месо. Не беше кинжалът ми от кост на вълчак. Той беше останал в конюшната и страдах дълбоко, като си помислех, че може да не го видя повече. Онзи кинжал не беше просто оръжие. Виктор ми го подари на шестнайсетия ми рожден ден и си оставаше единствената ми връзка с човека, който ми беше много повече от личен страж. Заемаше мястото, което баща ми щеше да заема, ако не беше загинал. А сега кинжала го нямаше вече. И Виктор го нямаше.

Убиха го поддръжниците на Кастийл.

А като се имаше предвид, че последният нож, до който се докопах, забих право в сърцето на Кастийл, едва ли щяха да ми върнат костения кинжал. Но и ножът за месо можеше да се използва като оръжие.

– Какво може да те обърка толкова?

Той остави бокала и очите му като че ли се стоплиха, както когато нещо му се стореше забавно или се чувстваше по един начин, за който отказвах да мисля.

Отпуснах ръка върху ножа за месо, а дарбата ми се притискаше в кожата ми, настояваше да я използвам, за да разгадая емоциите му. Успях да я потисна, преди да е образувала връзката с него. Не исках да знам дали му е забавно, или... *все тая*. Не ме интересуваше какво чувства.

– Както вече казах – продължи принцът, прокарвайки дълъг показалец по ръба на чашата си, – двама атлантйци могат да сключат брак единствено на родна земя, принцесо.

Принцесо.

В последните минути това дразнещо, но и донякъде умилително обръщение придобиваше съвсем различно значение, което повдигаше въпроса колко бе знаел от самото начало. Вече не криеше, че ме е разпознал още онази нощ в „Червената перла“, но твърдеше, че е разбрал за атлантйския ми произход чак когато ме ухапа. Когато вкуси кръвта ми. Раничките на врата ми изтръпнаха и едва се съдържах да не ги докосна.

Дали този прякор изобщо беше съвпадение? Незнайно защо, силно ме интересуваше дали това е поредната му лъжа.

– Кое точно те обърква? – попита той, вперил немигащи кехлибарени очи в мен.

– Това, че си въобразяваш, че бих се омъжила за теб.

Някой от другата страна на масата сподави смеха си. Стрелнах поглед към красивото лице на тъмнокож, синеок вълчак – същество с вид на простосмъртен, способно да се преобразява във вълк. Допреди няколко дни вярвах, че вълчаците са изчезнали, изтребени във Войната на двамата крале преди четиристотин години. Но това се оказа поредната лъжа. Киеран беше само един от мнозината съвсем живи вълчаци – няколко от които седяха на същата тази маса.

– Не си *въобразявам* – увери ме Кастийл, свеждайки гъсти мигли. – Знам.

Недоумение ме посече като гръм.

– Явно не се изразих достатъчно ясно, затова ще бъде по-конкретна. Не знам защо си въобразяваш, че някога нещо би ме накарало да се омъжа за теб. – Наклоних се към него. – Така достатъчно ясно ли е?

– Кристално ясно – отвърна той.

Очите му се затоплиха до медено, но не долових и капка гняв нито в погледа му, нито в гласа му. Изпълнени бяха с нещо съвсем друго, което ми навяваше мисли за топла кожа и допира на грубите му, мазолести длани по бузата ми, по корема ми, по бедрата ми и на още по-интимни места. Трапчинката се вдълба още повече в бузата му.

– Но ще видим.

Горещо, парливо чувство се разля по кожата ми.

– Няма да видим абсолютно нищо.

– Мога да бъда много убедителен.

– Не чак толкова – натъртих, а той измърмори нещо под носа си, от което ме изби на чист гняв. – Полудя ли?

От далечния край на масата се разнесе дълбок смях. Знаех, че не е от светлокосия вълчак Делано. Той изглеждаше, сякаш

току-що бе станал свидетел на клане. Може би трябваше да се страхувам, защото вълчаците не се плашеха лесно, особено Делано. Той ме защити, когато Джерико и другите ме нападнаха в килията, въпреки че бяха само двамата с атлантиеца Наил, който сега седеше от едната му страна.

Малцина дръзваха да се противопоставят на Тъмния. Той беше атлантиец, смъртоносен, бърз и невероятно силен. Труден за раняване, камо ли за убиване. И както се уверих наскоро, способен да налага волята си чрез натиск. Беше убил един от най-могъщите херцози в цял Солис, пронизвайки сърцето му със същата пръчка, която Тиърман използваше върху мен.

Но аз не се страхувах от него.

Бях твърде бясна, за да ме е страх.

Източникът на дълбокия смях седеше от лявата страна на Делано. Мъж планина на име Илайджа. Ако съдех по очите му, не беше вълчак. Всички вълчаци имаха леденосини очи. Тези на Илайджа бяха лешникови, по-скоро златисти, отколкото кафяви. Не само аз го наблюдавах. Няколко погледа се бяха вперили в него. Възползвах се от възможността да сваля скришом ножа от масата и го пъгнах под цепката на туниката си.

– Какво? – приглади тъмната си брада Илайджа, посрещайки погледите. – Зададе му същия въпрос, който повечето от нас си задават.

Делано примига и бавно плъзна очи към Илайджа. Кастийл мълчеше. Стегнатата му усмивка говореше достатъчно красноречиво, когато премести погледа си от мен към другия край на масата.

Пръстите на Илайджа застигнаха върху брадата му и той се прокашля.

– Мислех, че планът е...

– Няма значение какво мислиш ти – прекъсна го принцът.

– Говори за плана ти да ме използваш като откуп, за да освободиш брат си ли? – попитах. – Или се е променил магически през последните часове?

Един мускул в челюстта му изскочи и той върна цялото си

внимание върху мен.

– Трябва да се нахраниш.

Едва не загубих контрол и не го наръгах с откраднатия нож на мига.

– Не съм гладна.

Той сведе поглед към чинията ми.

– Почти нищо не си хапнала.

– Е, да си призная, нямам особен апетит, *Ваше Височество*.

Той стисна челюст и впи очи в моите. Златистите му ириси бяха придобили по-студен нюанс. Кожата ми настръхна, а въздухът около нас сякаш се сгъсти, наелектризира се. Дали неуважителният ми тон не беше прехвърлил границата на търпение-то му? Не че ме интересуваше.

Стиснах дръжката на ножа. Вече не бях Девицата, принудена да си мълча дори по въпроси, засягащи собствения ми живот. Вече нямаше да позволя да ме контролират. Можех и щях да отстоявам своето.

– Въпросът ѝ е съвсем основателен – обади се някой друг от края на масата.

Беше мъж с къса тъмна коса. На възраст го определях колкото Киеран, който, също като Кастийл, изглеждаше на около двайсет и няколко. Но Кастийл беше на повече от двеста години. Може би на доста повече.

– Променил ли се е планът да я използваме за освобождаването на принц Малик? – попита мъжът.

Вместо да му отговори, Кастийл продължи да се взира в мен, но съвършената неподвижност, прокраднала се в чертите му, беше много по-ясно предупреждение от всякакви думи.

– Не оспорвам решенията ти – заяви мъжът. – Просто се опитвам да ги разбера.

– Какво не разбираш, Ландел?

Кастийл се облегна в стола си, отпуснал леко ръце върху подлакътниците. Абсолютното му спокойствие накара малките косъмчета по тялото ми да настръхнат.

В залата се спусна кратко напрегнато мълчание, преди Лан-

дел да отговори:

– Всички те последвахме тук от Атлантия. Останахме в тази архаична клоака, която наричат кралство, преструвайки се на поданици на фалшиви крал и кралица. Защото и ние като теб сме готови на всичко да освободим брат ти, законния наследник.

Кастийл му кимна да продължи.

– Загубихме добри хора, докато прониквахме в карсодонските храмове.

Внушителните, тъмни като нощта сгради изникнаха в съзнанието ми и се вцепених. Ако твърденията на Кастийл бяха верни, то предназначението на храмовете беше поредната лъжа на Възнесените. Третите синове и дъщери не се предаваха в служба на боговете по време на Ритуала, а на Възнесените – вампирите, – които ги използваша като добитък. Повечето лъжи, наливани в главата ми цял живот, бяха ужасни, но тази май беше най-жестоката. А колкото и разказът на Кастийл да смразяваше кръвта ми, се боях, че е самата истина. Нима можех да го отрече? Възнесените твърдяха, че с отровната си целувка атлантйците проклевали невинни простосмъртни и ги превръщали в онези гниещи останки от хора – свирепите, кръвожадни чудовища, наречени Изчадия. Но вече знаех, че това не е истина. Целувката на атлантиец не беше отровна. Нито ухапването му. Аз самата бях доказателство и за двете. С Кастийл бяхме споделили множество целувки. Той ми даде да пия от кръвта му, когато ме раниха смъртоносно. А после ме ухапа.

И не се превърнах в Изчадие.

Както и когато преди много години със семейството ми ни нападнаха Изчадия.

Пък и още преди Кастийл да се появи в живота ми, имах някои подозрения относно Възнесените. Той просто ги потвърди. Но дали всичко беше вярно? Нямах как да знам. Толкова здраво стисках ножа, че пръстите вече ме боляха.

– Така и не разбрахме къде държат принца, а твърде много хора няма да се върнат у дома при семействата си – продължи

Ландел. Гласът му се усилваше с всяка следваща дума, удебеляваше се от гняв, който усещаш и без помощта на дарбата си. – Но най-сетне се сдобихме с нещо, което можем да използваме, за да узнаем къде е брат ти... дори да го освободим от онзи ад, познат ти до болка, където го принуждават да създава нови вампери. Но вместо това си отиваме у дома?

Знаех малко за въпросния ад.

Бях виждала множеството белези по тялото на Кастиъл, дамата с кралския герб на бедрото му, точно под хълбока.

Кастиъл не отговори. Всички в залата мълчаха. Никой не помръдваше дори – нито тези около масата, нито тези при камината в дъното на помещението.

Но Ландел не беше приключил.

– Хората, приковани по стените в коридора пред тази стая, заслужават да са там. Не само защото пренебрегнах твоя заповед, но и защото, ако бяха успели да убият Девицата, щяхме да загубим единствения си коз. Изложиха принца си на опасност заради жажда по отмъщение. Затова вярвам, че заслужават участта си, въпреки че някои бяха приятели както на мен, така и на други около тази маса.

Ще ги убия.

Това ми обеща Кастиъл, като видя раните, които ми бяха направили. И устоя на думата си. Макар и не напълно. Беше приковал виновниците по стените. И всичките вече бяха мъртви, с изключение на Джерико. Водачът на отцепниците още дишаше и бавната му, агонизираща смърт щеше да послужи за назидание на всеки, който дори си помислеше да ме нарани.

– Можеш да я използваш – рече гневно Ландел. – Тя е любимката на кралицата, Избраницата. Единствено като откуп за нея биха освободили брат ти. Вместо това се прибираме у дома, за да се ожениш? – Той кимна рязко с брадичка към мен. – За нея?

Неодобрението в последната дума ме ужили, но много похапливите обиди на херцог Тигърман ме бяха калили достатъчно, че да не трепна дори.

Киеран завъртя глава към Ландел.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Ако имаш и малко мозък в главата си, ще млъкнеш. Веднага.

– Нека говори – намеси се Кастийл. – Има право да изкаже мнение. Също като Илайджа. Но ми се струва, че Ландел има повече за казване от него, затова искам да го изслушам.

Илайджа сбърчи устни и изсвирука тихо с ококорени очи, после се облегна в стола си и праметна ръка през облегалката на Делано.

– Добре де, понякога бръщолевя и се хиля не на място. Но каквото и да си намислил, Кастийл, с теб съм.

– Сериозно ли говориш? – Ландел извъртя рязко глава към него и скочи на крака. – Съгласен си да се откажеш от принц Малик? Примиряваш се Кастийл да я отведе у дома, в нашите земи, да се ожени за нея и да я направи принцеса? Чест, предвидена да обедини народа ни, не да го раздели.

Кастийл бавно свали ръце от подлакътниците на стола си.

– Както казах току-що, аз съм с Кастийл. – Илайджа вдигна поглед към Ландел. – Винаги и независимо какъв избор е направил. А ако тя е неговият избор, значи е и наш.

Този спор беше абсурден. Нямаше никакъв смисъл. И не ме интересуваше защо народът на Атлантия трябва да бъде обединен, защото с Кастийл нямаше да се оженим. Не че ми се удаде шанс да изтъкна този аргумент.

– Тя не е моят избор и никога няма да бъде – закле се Ландел. Кожата на лицето му се обтегна и потъмня, докато очите му обхождаха хората около масата. Вълчак. Той беше вълчак. Хванах по-здраво дръжката на ножа и застанах нащрек. – Всички знаете, че вълчаците няма да я приемат. Без значение, че има атлантиска кръв. И народът на Атлантия няма да я приветства. Тя е храненица на същите онези, които ни заточиха в земя, твърде тясна и безполезна за нас. – Той отпрати поглед към Кастийл. – Тя дори не те прие, а искаш да повярваме, че ще се свърже с теб?

Да се свържа с него? Погледнах Киеран, после и Кастийл. Знаех, че някои вълчаци се свързват с определена класа атлантйци, а статутът на принц със сигурност отговаряше на изисквания-

та. Кастийл ми се струваше най-близък с него от всички други, с които го бях виждала да общува, но не знаех за друга връзка.

Но и това нямаше значение, защото нямаше да се женим.

– Очакваш от нас да повярваме, че заслужава да ни бъде принцеса, при положение че категорично те отхвърля пред народа ти и вони на Възнесените? – попита Ландел. Сбърчих нос. Не миришех... на Възнесените. Нали? – И отказва да те избере?

– Важното е, че аз избирам нея – заяви Кастийл и глупавото ми, *глупаво* сърце прескочи, въпреки че наистина не го бях избрала. – И само това е важно.

Вълчакът отдръпна устни и кучешките му зъби започнаха да се удължават пред изцъкления ми поглед.

– Ако постъпиш така, кралството ни загива – изръмжа той. – Аз никога няма да избира тази обезобразена кучка.

Този път подскочих.

Бузите ми пламнаха, сякаш някой ме беше зашлевил. Вдигнах неволно пръсти и докоснах неравната кожа на бузата си.

Ландел спусна ръка към хълбока си.

– Готов съм да я убия пред очите ти, вместо да стоя безучастно.

Броени секунди, броени удари на сърцето ми, след като думите напуснаха устата му, въздухът от едната ми страна се завихри бурно, повдигайки кичурите коса около слепоочията ми.

Столът на Кастийл беше празен.

Чу се крясък и нещо тежко издрънча върху нечия чиния. Един стол се прекатури, а Ландел... вече не стоеше до масата. Чинията му вече не беше празна. Вътре лежеше тънък кинжал, предназначен за хвърляне. Ококорените ми очи едва проследиха светкавичното движение, с което Кастийл прикова Ландел към стената, притиснал с предмишница гърлото на вълчак.

Свещени богове, да се движиш толкова бързо, толкова тихо...

– Просто държа да знаеш, че не съм особено разстроен от това, че оспорваш намеренията ми. Тонът ти също не ме притеснява. Не съм достатъчно неуверен, за да ме е грижа за мнението на

дребни хорица като теб. Ако беше само това, щях да се престоря на глух. Ако беше спрял след първия път, в който я спомена, щях да те пусна да си тръгнеш оттук с безпочвеното си съмнение. Но ти я обиди. Накара я да подскочи в стола си, а после я заплаши. Това няма да го забравя.

– Аз...

Каквото и да се опита да каже Ландел завърши с гъргорене, когато Кастийл стрелна дясната си ръка напред.

– И не мога да ти го простя.

Той отдръпна ръката си назад и хвърли нещо на пода. То тупна влажно.

Открехнах бавно устни, осъзнавайки какво лежи като червена буца на пода. О, богове! Сърце. Това беше сърцето му.

Кастийл пусна вълчака и отстъпи назад, гледайки как Ландел се свлича надолу по стената с увиснала на една страна глава. После се обърна към масата. Дясната му ръка беше обляна в кръв.

– Някой друг иска ли да сподели нещо?

ГЛАВА 2

Хор от отрицания проехтя из банкетната зала, но никой от мъжете дори не трепна в стола си. Някои дори се кикоте-ха, а аз... аз се вирах в кръвта, която се стичаше по пръстите на Кастийл и капеше по пода.

Той се приведе напред, взе кърпата на Ландел и забърса лежерно ръката си, крачейки обратно към стола си.

С разтуптяно сърце гледах как сяда на мястото си, а той обърна към мен обрамчени с гъсти мигли очи.

– Това сигурно ти се стори прекомерно – подхвана той, пускайки смачканата, окървавена кърпа в чинията си, – но не беше. Няма да оставя жив никой, който говори така за или на теб.

Продължих да се вирам безмълвно в него.

Той се облегна.

– Поне го удостоих с бърза смърт. Позволих му да запази достойнството си.

Не знаех как да отвърна.

Нямах представа какво да чувствам. В главата ми се въртеше само една мисъл: *о, богове, току-що изтръгна сърцето на вълчак с гола ръка.*

Мъжете, които бяха стояли до вратите, още изнасяха трупа на Ландел, когато някой от тези на масата попита:

– Е, кога ще е сватбата?

Въпросът му бе посрещнат със смях, а Кастийл се приведе

към мен с лека усмивка на уста.

– И едната, и другата ти страна са еднакво красиви. Всеки сантиметър от теб е прелестен. – Миглите му се вдигнаха и силата в погледа му ме заплени. – Казах го искрено първия път, така е днес, така ще е и утре.

Вдишах рязко. За малко да посегна отново към лицето си, но се възпрях. Някак, вероятно защото свиквах да ме виждат без булото на Девицата, бях забравила за белезите си – колкото и невъзможно да ми се бе струвало някога. Не се срамувах от тях, нито сега, нито преди. Възприемах ги като нагледно доказателство за силата ми, за ужаса, в който бях оцеляла. Но когато за пръв път се разбулих пред Кастийл, се боях, че и той ще изрази мнението на херцог Тиърман. И на повечето, които ме бяха виждали без було някога или ме гледаха сега.

Че едната половина от лицето ми е шедьовър, а другата – кошмар.

Но когато Хоук – *Кастийл* – видя бледорозовата, неравна резка кожа, която започваше от линията на косата ми, разсичаше слепоочието ми и стигаше чак до носа ми, и другата, по-къса и по-нависоко, през челото и веждата ми, той заяви, че и двете половини на лицето ми са еднакво красиви.

Повярвах му. И за пръв път в живота си се почувствах красива – нещо, което също ми беше забранено.

И още му вярвах, колкото и да ме плашеше това.

– Но той не просто те обиди. Заплаши те, а за това не мога да си затворя очите – завърши Кастийл, после се облегна в стола си и взе бокала със същата ръка, с която преди броени секунди изтръгна сърце от гръден кош.

Погледнах кинжала в чинията на Ландел. Не знам защо се учудвах от намеренията му. Все пак бях наясно, че мнозина от хората на масата искаха да ме видят на парчета. Съзнавах, че не съм в безопасност тук, но всичките бяха видели коридора пред залата. Разбираха какво ги очаква, ако се противопоставят на Кастийл.

Подсъзнателно още подценявах омразата им към всичко, кое-

то им напомняше за Възнесените. А аз представлявах именно това, дори да не бях направила нищо друго, освен да се защитя.

Разговорите около масата отново започнаха. Тихи дискусии. И по-шумни. Смях. Сякаш нищо не се беше случило, а това ме смущаваше. Но най-много ме тревожеше онова, което не можех да призная дори пред себе си.

Киеран се прокашля.

– Искаш ли да се върнеш в стаята си, Пенелафи?

Изтръгна ме толкова внезапно от мислите ми, че ми отне секунда да отговоря.

– Тоест, килията ми?

– Доста по-удобна е и съвсем не толкова студена, колкото тъмницата – отбеляза той.

– Килията си е килия, независимо колко е удобна – натъртих аз.

– Сигурен съм, че водихме същия разговор и по-рано – коментира Кастийл.

Завъртях поглед към него.

– Аз пък съм сигурна, че не ме интересува.

– Освен това съм сигурен, че стигнахме до заключението, че никога не си била свободна, принцесо – додаде Кастийл. Истината в тези думи ме удари също толкова жестоко, колкото и първия път. – Не мисля, че би разпознала свободата, дори някой да ти я предложи.

– Имам достатъчно ум в главата си, за да знам, че ти не ми предлагаш това – троснах се, отново обляна от горещ гняв, който стопли премръзналата ми кожа.

Кастийл се усмихна леко, но не по онзи стегнат, лукав начин. Гневът ми отстъпи място на озадачение. Нарочно ли ме провокираше?

Сериозно обезпокоена, върнах вниманието си към вълчака.

– Бих искала да се върна в по-удобната си, нестудена килия. Предполагам, няма да ми позволите да стигна сама дотам?

Устните на Киеран потрепнаха, но той побърза да си върне неутралното изражение, което доказваше, че има благоразумие-

то да не се усмихва или смее в такъв момент.

– Правилно предполагаш.

Без да изчакам разрешение от Негово Височество, отместих стола си назад. Краката му изскърцаха по каменния под. Движенията ми не бяха толкова изтънчени, колкото ми се искаше, но все пак се завъртях с вдигната глава.

Единият от мъжете, който бе стоял до вратата, а после изнесе трупа на Ландел, тръгна през банкетната зала, устремен към принца. Приведе се ниско и зашепна в ухото на Кастийл, а Киеран стана от стола си. Без да чакам Киеран и без да поглеждам към петното кръв на стената, пристъпих към изхода.

Внезапно Кастийл се озова до мен с ръка на китката ми. Тъй като дори не го бях чула да става, преглътнах изненадания си стон и понечих да изтръгна ръката си от неговата. Мъжът, който бе дошъл да говори с него, се отдръпна.

– Недей – прошепна Кастийл, без да пуска ръката ми. Нещо в тона му ме спря. Вдигнах поглед към него. – Ще имаме компания. После ми се съпротивявай колкото искаш. Вероятно ще ми хареса. Но не ми се опълчвай пред него.

В корема ми се оплетоха възли. Гласът му отново дръпна онази струна неспокойство и погледнах към вратата. Кой идваше? Баща му? Кралят?

Кастийл пристъпи напред, закривайки ме частично с тяло, и в този момент през вратата влязоха група мъже. Вниманието ми веднага се прикова към този по средата, пясъчнорус, висок и широкоплещест. Инстинктивно усетих, че за него говореше Кастийл.

Мъжът с буйна руса коса, разляна около квадратна, сурова челюст, изглеждаше доста по-възрастен от Кастийл. Ако беше простосмъртен, което ме съмняваше, щях да го определя като човек на средна възраст. Не мислех, че е бащата на Кастийл. Изобщо не си приличаха, но това едва ли имаше значение.

Непознатият закричи към нас. Дебелата му пелерина, посипана с топящ се сняг, се отметна, разкривайки черна туника с две златисти линии, застъпващи се през гърдите му. Като се добли-

жи, едвам прикрих изумлението си. Не заради бледосините очи, които вече свързвах с вълчаците, а заради дълбоката бразда през средата на челото му, сякаш някой се беше опитал да разцепи главата му. Но точно аз не биваше да се изненадвам от белези. Извърнах засрамено поглед. Не защото белегът го грозеше. Мъжът излъчваше суров лъвски чар. Просто се смайвах да видя някого, навярно вълчак, с толкова дълбок белег. Смътно усетих, че Киеран застава зад гърба ми.

– Какво става тук, в името на божите зъби? – попита мъжът.

Дъхът заседна в гърлото ми и стрелнах поглед към мъжа. Гласът му... прозвуча ми толкова познато.

– Искам ли да знам изобщо? – продължи той, вдигайки вежди, като видя кръвта на стената.

Спътниците му се сляха с хората около масата. С изключение на един. Той беше по-нисък и набит от Кастийл. Имаше червеникавокестенява вълниста коса и лъскави златисти очи като на Кастийл. Той остана близо до мъжа, вперил зорък поглед в мен.

– Просто реших да префасонирам залата – отвърна Кастийл, а вълчакът се засмя и стисна ръката му.

Нещо пак подръпна сърцето ми. Смехът му... беше сипкав и груб, сякаш гърлото му не знаеше какво да прави с тази емоция. Като на Виктер. Сърцето ми се сви. Затова гласът и смехът му ми се струваха познати.

– Не очаквах да пристигнеш толкова скоро, Аластир – каза Кастийл.

– Яздихме здраво, за да изпреварим бурята. – Аластир плъзна поглед към мен. По чертите му се изписа любопитство, но не и гняв, нито студена неприязън. – Това е тя, значи.

– Да.

Аластир сведе поглед и всеки мускул в тялото ми се напрегна. Той килна глава и ми отне малко време да осъзная, че гледа врата ми...

Проклетото ухапване!

Плитката се беше преметнала през рамото, разкривайки гърлото ми.

Аластир стисна уста и върна очи към Кастийл.

– Май са се случили разни неща, откакто говорихме последно.

Дали Аластир не е бил с бащата на Кастийл, когато той напусна Ню Хейвън, за да говори с него? Ако да, къде беше кралят?

– Много неща се промениха – отвърна Кастийл. – Включително взаимоотношенията ми с Пенелафи.

– Пенелафи? – вирна учудено вежда Аластир. – Кръстена е на Богинята на мъдростта, предаността и дълга?

Тъй като не можех просто да стоя като статуя и да се правя, че не го чувам, кимнах.

Той се поусмихна.

– Подходящо име за Девицата, бих казал.

– Нямаше да мислиш така, ако я познаваше – обясни Кастийл и аз стиснах устни, за да не му се озъбя.

– Тогава нямам търпение да я опозная.

Усмивката на Аластир се обтегна.

– Ще трябва да почакаш за това. – Кастийл надникна през рамо и очите му срещнаха моите само за миг, но ми беше достатъчно да разбера, че държи да не оспорвам следващите му думи. – Пенелафи тъкмо се прибираше в стаята си.

Киеран пристъпи към мен, опря ръка на кръста ми и ме побутна напред. Потиснах импулса си да откажа, проумяла, че Кастийл не ме иска в близост до този мъж, и навярно с основателна причина.

Тръгнах напред, усещайки няколко погледа върху себе си. Бях на половината път до вратата, когато чух Аластир да пита:

– Разумно ли е да позволяваш на Девицата да се движи свободно из крепостта?

Спрях...

– Върви – изшушука ми Киеран.

Дръжката на откънатия нож се забиваше в дланта ми.

– Няма да е разумно да ѝ откажа – засмя се Кастийл, а аз едва се сдържах да не хвърля ножа по него.

С Киеран минахме заедно покрай мъжете, които се бяха върнали на постовете си до големите дървени врати. Докато вървах

по коридора, си повтарях да не вдигам поглед, но очите ми сами отскочиха към побитото тяло на господин Тулис.

Нещо натежа върху гърдите ми. Със съпругата му се бяха явили пред херцог и херцогиня Тиърман с молбата да задържат третия си син, единственото им живо дете, чиято *съдба* беше да го отдадат в служба на боговете по време на Ритуала. Дори без дарбата си можех да почувствам колко дълбоки бяха болката и отчаянието им. Възнамерявах да говоря с кралицата за тях. Да направя нещо, макар и без успех.

Но те избягаха. Цялото му семейство, съпругата и невръстното му дете, бяха получили шанс за нов живот. А той се отказа от него само и само да ми нанесе раната, която щеше да ме убие, ако Кастийл не ме беше спасил.

Докато се взирах в бледото му лице и засъхналата кръв по гърдите му, ми идеше да закрещя. Да извикам *Защо?* Защо беше избрал това? Беше захвърлил всичко заради мимолетното чувство за отмъщение. И то срещу мен, макар че не бях сторила нищо на него и семейството му. А накрая всичко се оказа безсмислено. И сега синът му щеше да расте без баща.

Но поне щеше да живее. Ако го бяха предали по време на Ритуала, вероятно щеше да го чака бъдеще, по-страшно от смъртта. Нямах представа колко време оцеляваха в храмовете третите синове и дъщери. Дали започваха... да се хранят с тях незабавно, още от бебета? Малки дечица? Всяка година народът предаваше третите си синове и дъщери, а вторите влизаха в кралския двор на възраст между тринайсет и осемнайсет. Те поне оцеляваха – е, повечето. Някои загиваха в двора заради болест на кръвта, която ги поразяваше нощем. Кастийл ми обясни, че някои вампри трудно контролирали жаждата си за кръв, и вече се питах дали придворните наистина умираха от болест. По-скоро ги сполетяваше участ като на Малеса Акстън, която намериха с ухапване и прекършен врат. Така и не се потвърди, но аз знаех, че лорд Мазийн, Възнесен от двора, я беше убил, оставяйки тялото ѝ в онази стая.

Е, повечето никого няма да нарани, казах си с бурна вълна на за-

доволство. Съвсем ясно си спомнях смайването по лицето му, когато отсякох ръката му. Никога не бях предполагала, че съм способна да убия с удоволствие нещо друго, освен Изчадие, но лорд Мазийн ми го доказа.

Първичната ми радост бързо секна, прекъсната от мисли за децата. Как можеше някой, простосмъртен или не, да причинява такова нещо на деца? И то от години... стотици години.

Осъзнах, че съм спряла на място, и тръгнах отново. Гърдите ми тежаха толкова, че дори не надникнах към Джерико. Жалкото му скимтене ми подсказваше, че още е жив.

Вярвах, че всеки заслужава достойнство в смъртта си, дори той, но не изпитах нито грам състрадание заради това, което сам си беше навлякъл.

А Ландел? Жал ли ми беше за него? Не особено. Какво говореше това за мен?

Не ми се мислеше по този въпрос, затова попитах:

– Кой беше онзи мъж?

– Казва се Аластир Дейвънуел. Съветник на краля и кралицата. Близък семеен приятел. Нещо като чичо на Кастийл и Малик – обясни Киеран и аз се сепнах леко, като спомена брата на Кастийл.

– Затова ли Кастийл не ме искаше край него? Защото Аластир е съветник на родителите му? Или защото и той може да реши да ме накълца на парчета?

– Аластир не е склонен към насилие. И въпреки че уважава принца, служи предано на краля и кралицата. А Кастийл не би искал родителите му да научават за някои неща.

– За абсурдния брак например?

– Да кажем. – Свърнахме зад ъгъла и навлязохме в общото помещение, където поне не миришеше на смърт. – Жал ли ти е за простосмъртния? Онзи, на когото Кас помогна да избяга от Възнесените заедно със семейството си?

Кас.

Богове, колко безобиден прякор за толкова опасен мъж.

Когато Киеран ме поведе по тясното стълбище, забелязах, че

не носи късия меч и лъка си. Въпреки това знаех, че далеч не е беззащитен. Затова дори не опитах да избягам. Нямах да се отдалеча и метър. Вълчаците бяха изумително бързи.

Киеран спря без предупреждение и се завъртя толкова рязко, че отскочих назад към стената. Той пристъпи към мен и сведе глава към моята. Вдиша дълбоко през носа и всичките ми мускули се сковаха.

Той да не би...?

Сведе глава още повече и носът му докосна едното ми слепочие. Вдиша пак.

– Какво правиш? – Дръпнах се настрана. – *Душиш* ли ме?

Той се изправи, присвил очи.

– Миришеш... различно.

Вдигнах вежди.

– Аха. Не знам как да ти отговоря.

Той сякаш не ме чу, а очите му проблеснаха.

– Миришеш на...

– Ако пак кажеш, че мириша на Кастийл, ще те фрасна в муцуната – обещах. – Силно.

– Да, миришеш на него, но не само. – Той поклати глава. – Миришеш на смърт.

– Леле. Благодаря. Но вината не е моя.

– Не ме разбра.

Киеран задържа погледа си върху мен още секунда, после се обърна и пак закрачи нагоре по стълбите.

Не, не го разбирах. И не исках.

Подуших ръкава на туниката си. Миришеше на... печено месо.

– Одеве каза, че не ти е жал за никой от тях – подхвана отново той.

– И това не се е променило – отвърнах. – Искаха ме мъртва. – Излязохме от стълбището и тръгнахме по открития проход. Посрещна ни влажен, студен въздух. – Но ми е жал за господин Тулис.

– Не бива.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Да, но ми е жал. – Потреперих и сведох брадичка срещу острия порив на вятъра. – Получил е втори шанс. А го захвърли. Жал ми е заради избора му и заради съпругата и сина му. И съчувствам на семействата на всички, приковани към онези стени.

Киеран забави крачка и тръгна до мен, за да ми пази завет от вятъра.

– С право им съчувстваш.

Спрях учудено, но си замълчах.

– Какво?

– Нищо – прошепнах.

Той се засмя тихо.

– Мислиш, че не съм способен на състрадание?

Надникнах към двора под нас. Тънката снежна покривка блестеше ярко под лунната светлина. Отвъд двора се виждаше само гъстият мрак на околната гора. Странно ми беше да погледна навън и да не видя Превал – гигантските стени, изградени от варовик и желязо, добивани от Елисейските върхове. Тихото градче Ню Хейвън беше обградено с такава, но доста по-малка от онези, с които бях свикнала в Масадония и Карсодония.

– Не знам на какво си способен – признах, докосвайки студения дървен парапет. Вятърът се засилваше и вече брулеше късите кичурчета коса, измъкнали се от плитката ми. – Не знам почти нищо за вълчаците.

– Животинската ми страна не анулира простосмъртната – обясни той. – Не съм неспособен на емоции.

Стрелнах очи към неговите.

– Не исках да кажа това. Просто... – Гласът ми заглъхна. Какво исках да кажа? – Всъщност май това исках да кажа. Съжалявам.

– Не е нужно да се извиняваш. Все пак не си срещала много вълчаци – оправда ме той.

– Да, но това не означава нищо. – Стиснах парапета с ръка. – Съществуват множество различни хора от различни земи, които не съм срещала и не познавам. Въпреки това не е редно да подхождам предубедено към тях.

– Вярно – съгласи се той и аз почти изтръпнах.

Колко често подхождах предубедено към атлантийците? Към Покварените? Предразсъдъците се внедряват в човека. И може би не бях виновна за това, но и не одобрявах собственото си поведение.

Но никой на масата дори не трепна, когато Кастийл уби Ландел. Какво говореше това за тях?

– Тук често ли се случват такива неща?

– Кое по-точно? Предложението за брак или откритата сърдечна операция?

Впих мрачен поглед в него.

– Ландел.

Той ме погледа един дълъг момент, после извърна очи към двора и гората.

– Не често. Дори още да не си го разбрала, или да не ти се иска да го разбереш, Кас не е кръвожаден тиранин. Всъщност е рядкост някой да оспорва решенията му. Не защото действията му винаги са разумни, а защото няма угризения да оцапа ръцете си с кръв, за да изпълни волята си или да опази близките си.

Поотдъхнах си да науча, че Кастийл не изтръгва сърца наляво и надясно. Това беше добре... май. Макар че не смеех да се поставя в категорията на близките му. Просто му бях нужна.

– Кас не постъпи така, защото Ландел му се противопостави. – Киеран пообърна тялото си към мен. – Не го направи просто защото Ландел отказа да приеме как и защо принцът е избрал точно теб. Нито пък защото го предизвика. Атлантийците и вълчаците са готови на всичко, за да предпазят дома си, а Ландел очевидно те смяташе за заплаха за неговия – обясни Киеран и аз се зачудих какво общо имах с опасението на Ландел, че земите им отеснявали и ставали безполезни. – Кас с право постъпи така. Ако не беше, Ландел щеше да хвърли кинжала си по теб. И други ще искат да сторят същото.

Ужас се всели в костите ми.

– Значи Ландел е бил поредното предупреждение? Нима са нужни повече?

– Явно да.

– И това не те притеснява? Нали някои от тях са ти приятели?

– Малко вероятно е да съм близък с някого, достатъчно глупав да те обиди и заплаши пред Кас.

– Всички изглеждат толкова емоционални в един момент и абсолютно равнодушни в следващия.

– Още ли не си пробвала да усетиш моите чувства? – попита Киеран, изумявайки ме отново с поредната доза от неочакваното, и погледът ми литна към него.

Тогава обаче си спомних, че Киеран присъстваше, когато облекчих болката на умирация страж с дарбата си. Въпреки това ми беше странно да обсъждам тази теми с когото и да било, след като толкова дълго бях принудена да крия способностите си и да не говоря за тях.

– Кас ми каза, че в началото си можела само да долавяш чуждата болка и да я облекчаваш. Но после нещата се променили.

Кимнах.

– Да, съвсем наскоро. Не знам защо. Попитах херцогинята с надеждата, че и при първата Девица е било така.

Ново напрежение пропъгълзя нагоре по врата ми. Херцогиня Тигърман ми обясни, че дарбата на първата Девица се развила от усещането на чужда болка до разчитане на емоции, и това се случило с приближаването на Възнесението ѝ – също като при мен. Всъщност за първата Девица не се знаеше почти нищо. Дори името ѝ и в коя епоха бе живяла. Но херцогинята загатна, че Тъмния я убил.

Кастийл.

Потреперих, и то не от студа.

– Не съм опитвала да чета твоите емоции. Старая се да не го правя, защото го възприемам като посегателство.

– Да, вероятно е посегателство – съгласи се той, – но пък би ти давало предимство в отношенията с хората.

Така беше.

– Според теб казал ли е на други? – попитах.

– Кас ли? Не. Колкото по-малко знаят другите за теб, толкова

ва по-добре – отвърна той и аз вдигнах вежди. – Не знам в наши дни да съществува атлантиец, способен да усеща какво чувстват околните.

– Какво означава това?

– Още не знам. – Той пак тръгна напред. – Идваш ли? Или предпочиташ да останеш тук и да се превърнеш във висулка?

Въздъгнах, отлепих се от парапета и стигнах с него до вратата.

Той извади ключ от джоба си.

– Тези способности ще са ти особено полезни в отношенията с Кас.

– Не искам да имам никакви отношения с него.

Киеран задържа вратата с лека усмивка на уста. Влязох в стаята, стоплена от камината.

– Той обаче иска.

Обърнах се към Киеран, държейки ножа за месо скрит под туниката си.

– Тоест иска да ме използва.

Той килна глава настрани.

– Не това казах, Пенелафи.

– Защо не? Да не мислиш, че се е отказал от брат си? Аз не. Дори каза, че съм любимка на кралицата – изплюх и последните думи прогориха езика ми като киселина. – Тази работа с брака трябва да е част от плана му да измъкне брат си. Макар че нямам представа защо не си го призна одеде на масата.

– Мен ако питаш, никой от двамата ви не знае истината.

Гръбнакът ми се скова.

– Това пък какво означава?

Киеран ме погледна. И мълча толкова време, че неспокойството ми се утрои.

– Каза ти истината за Възнесените, нали?

Нямах представа какво общо има това, но отговорих:

– Възнесените са... вампири и всичко, което са ми казали, на което всички в Солис вярват, е лъжа. Крал Жалара и кралица Илеана не са получили Благословието на боговете. Боговете

дори не са...

– Не, боговете са истински. Но те са *нашите* богове и сега си почиват от земния живот – поправи ме той. – Знаеш, че Възнесените не са Благословени. Те са също толкова прокълнати, колкото ухапаните от Изчадия. Единствената разлика е, че не гният. Знаеш тези неща, но разбираш ли ги?

Думите му бяха като удар в гърдите ми.

– Брат ми... – Спрях се. Не исках да говоря за Иън. – Разбирам.

– Вярваш ли на Кас за Възнесените?

Погледнах огъня, без да му отговоря. От една страна, бях видяла с очите си доказателството за твърдението на Кастийл – дамгата върху кожата му. Възнесените го бяха държали в плен, преди да отвлекат брат му. Бяха го изтезавали и го бяха принуждавали да прави и да участва в повече от ужасяващи неща, ако съдех по малките подробности, които бе споделил с мен. Като се замислех за това, чувствах нещо твърде тежко и смущаващо, за да се нарече отвращение. А болката в сърцето ми беше само началото, защото знаех, че са заловили брата на Кастийл, докато е освобождавал него.

Можеше да съм бясна на Кастийл.

Можеше дори да го мразя.

Но въпреки това исках да крещя заради агонията, която бе преживял, и за зверствата, които брат му изживяваше в този момент.

Означаваше ли това, че всички Възнесени са зли? Всичките до един, включително брат ми? Вярвах в онова, за което виждах доказателства. Но Кастийл... не можех да вярвам на половината неща, които изричаше, пък и все пак не всички атлантийци бяха непорочни.

– Щом му вярваш, тогава към какво опитваш да се върнеш? – попита Киеран и аз върнах очи към него. – Не правиш ли точно това, като отблъскваш Кас?

– Отказът ми да се омъжа за него няма нищо общо с Възнесените, а само и единствено с него – заявих. – Той ме е лъгал за

всичко.

– Не те е лъгал за всичко.

– Откъде знаеш? – попитах. – Всъщност не ми отговаряй. Не е важно. Важно е само, че възнамерява да ме върне като откуп на същите хора, сторили толкова ужасни неща на него и безброй други. Да ме предаде в ръцете на онези, които вероятно ще ме използват като кръвна банка, докато умра. И дори ако, по някаква неведена случайност, тези му планове са се променили, то е единствено защото е разбрал, че съм наполовина атлантийка. Нима това е по-добре? Защо да се омъжвам за него?

– А защо му е на него да се оженва за жена, която смята да предаде като откуп? – попита той.

– Именно! – Стиснах разярено устни, отправяйки поглед към тъмната нощ отвъд Киеран. – Дори не знам защо водим този разговор.

Той се умълча отново.

– Притискаш го, сякаш не се боиш от него, въпреки всичко, което вече видя?

– Трябва ли да се боя от него? – попитах.

Една крайно глупава част от мен почти не искаше да знае отговора. Бях поверила на Хоук тайните си, желанията си, тялото си, сърцето си... живота си. Бях му се доверила *изцяло*, а се оказваше, че нищо за него не е било истинско. Дори името му.

Толкова се улисах по него, че се подхлъзнах, и се страхувах, че ще продължавам да се подхлъзвам въпреки предателството му. Ето от *това* се страхувах.

– Правил е неща, които някои биха сметнали за неппростими. Неща, които ще преследват сънищата ти и ще те тормозят като кошмари дори когато си будна. Да, мрази да го наричат Тъмния, но си е спечелил това прозвище. – Светлите му очи срещнаха моите и по гръбнака ми се спусна студена тръпка. – Но той е единственото нещо във всички кралства, от което ти, и само ти, никога не бива да се боиш.

ЗА ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

Дженифър е писателка, оглавява класацията за най-добър международен бестселър на „Ню Йорк Таймс“, и живее в Шепърдстаун, Западна Вирджиния. Всички слухове, които вероятно сте чули за състоянието ѝ, не са верни. Когато не се труди усърдно, прекарва времето си в четене, гледане на дългопробни филми със зомбита, преструва се, че пише, и се отдава на компанията на съпруга си, пенсионираното им полицейско куче Дизел, шантавото им пале, кръстоска между бордър коли и Джек Ръсел териер на име Аполо, шестте им надменни алпаки, четирите рошави овце и две кози.

Мечтата ѝ да стане писателка се зародила в часовете по алгебра, през по-голямата част от които пишела разкази... затова и не може да се похвали с добри оценки по математика. Дженифър пише юношески любовни романи – паранормални, фантастика, фентъзи и съвременни. Книгите ѝ се издават от „Тор Тийн“, „Ентенгълд Тийн“, „Брейзън“, „Дисни/Хайпириън“ и „Харликуин Тийн“. Книгата ѝ „Wicked“ е избрана за екранизация от „Пешън-фликс“ и снимките са започнали в края на 2018 г. Юношеският ѝ любовен съспенс роман „Don't Look Back“ е номиниран за „Най-добър юношески роман“ за 2014 г. от Американската асоциация за юношеска литература, а романът ѝ „The Problem With Forever“ печели наградата „РИТА“ през 2017 г.

Пише и съвременни, и паранормални любовни романи за възрастни и млади възрастни под творческия псевдоним Дж. Лин. Издават ги „Ентенгълд Брейзън“ и „Харпър/Колинс“.

КНИГИ ОТ ПОРЕДИЦАТА
КРЪВ И ПЕПЕЛ

ОТ КРЪВ И ПЕПЕЛ

КРАЛСТВО
НА ПЛЪТ И ОГЪН